

สารบัญ

ปฐมบท	ประตูถูกปิด	7
บทที่ 1	งานเลี้ยงรุ่น	19
บทที่ 2	คุยกันออกรส	87
บทที่ 3	สงสัย	151
บทที่ 4	ตกเตียง	227
ปัจฉิมบท	ประตูถูกเปิด	273
	คั่นก่อนหน้า	281

SAMPLE

ប្រធាន

ប្រតិភូ

SAMPLE

ตอนที่นิยามะ คาซุฮิโระกลับเข้าห้องแล้วปิดประตู ไม่มีเสียงลือกลอยมาให้ได้ยิน วันนั้นมีแต่คนรู้จักกันในที่พักแห่งนี้ จึงไม่จำเป็นต้องกังวลเรื่องความปลอดภัย นิยามะเป็นคนพูดเองแล้วเจ้าตัวก็ไม่ลือกลประตูดังที่พูดจริงๆ

ห้องเป็นห้องหน้ากว้าง ผังตรงข้ามกับประตูมีหน้าต่าง
กว้างประมาณร้อยแปดสิบเซนติเมตร ใต้หน้าต่างมีโต๊ะกลมกับ

แก้อีสานด้วยไม้จากต้นพุทิสองตัวตั้งอยู่ ทางขวามีประตูเชื่อมสู่ห้องอาบน้ำและห้องน้ำ ประตูบานนั้นปิดอยู่ ทางซ้ายมีเตียงขนาดเซมิดับเบิลวางอยู่สองเตียง เตียงนอกตั้งอยู่ใกล้ประตูกับห้องอาบน้ำ เตียงในตั้งอยู่ใกล้มุมลึกของผนังฝั่งซ้าย เตียงนอกว่างเปล่า ทว่าเตียงในมีเงาคน

พุทิมองหน้าต่าง ม่านเปิดอยู่ครึ่งหนึ่ง พยากรณ์อากาศเมื่อเช้านบอกว่ำนี้อากาศจะแจ่มใสตลอดทั้งวัน ทว่าทางจะพยากรณ์ได้ถูกต้อง เพราะแสงตะวันอ่อนโยนส่องเข้ามาจากหน้าต่าง ยังไม่ทันจะเย็นย่ำ แต่ปริมาณแสงที่ส่องเข้ามาในห้องมีน้อยเพราะหน้าต่างหันเข้าหาทิศตะวันออก ห้องจึงมืดสลัวเพราะไม่ได้เปิดไฟ เขากดสวิตช์ข้างประตูเพื่อเปิดไฟ คราวนี้ห้องสว่างขึ้นจนมองเห็นทุกซอกทุกมุม

ห้องส่วนตัวห้องนี้กว้างขวาง ตกแต่งด้วยเฟอร์นิเจอร์หรูหรา มองเห็นแสงแดดจากหน้าต่างที่เปิดม่านครึ่งเดียวส่องมากระทบครึ่งหนึ่งของโต๊ะ กระจาบบอสตันวางอยู่ใกล้ขาโต๊ะตัวนั้น ขนาดกำลังพอดีสำหรับการท่องเที่ยวระยะสั้น บนโต๊ะมีโทรศัพท์สายในและคอมพิวเตอร์ให้บริการ นอกเหนือจากนั้นก็มียุ珈แจห้องนี้ซึ่งเป็นห้องหมายเลขหก โทรศัพท์มือถือ บุหรี่ และไฟแช็กวางอยู่ที่พักแห่งนี้มีห้องที่สูบบุหรี่ได้สี่ห้องและห้องปลอดบุหรี่สองห้อง ในบรรดาผู้เข้าร่วมครั้งนี้ คนสูบบุหรี่มีนี่ยามะคนเดียว พุทิมิเลิกแล้ว แต่ด้วยความที่เคยสูบบุหรี่มาก่อนเลยไม่รังเกียจกลิ่นบุหรี่ ด้วยเหตุนี้ทั้งคู่จึงได้มาพักห้องที่สูบบุหรี่ได้ ในจานเขี่ยมีกันบุหรี่อยู่แค่อันเดียว เมื่อครูนี่ยามะดูวงจ้ด กลับถึงห้องแล้วน่าจะไม่ได้

สูบบุหรี่ก่อนนอนพัก ถ้าจะสูบ คงเป็นตอนที่เอาสัมภาระมาเก็บไว้รอบหนึ่งก่อน เขาต้องอดทนขณะกินมื้อกลางวันกับทุกคน ฉะนั้นคงจุดบุหรี่สูบทันทีที่ได้เข้ามาเก็บสัมภาระในห้องหลังจากนั้น

พุซิมิเบนสายตาไปที่เตียง นียามะนอนอยู่บนเตียงในแวนตากรอบเงินยังสวมอยู่เหนือดวงตาที่ปิดสนิท ได้ยินเสียงหายใจยามหลับไหลอย่างเป็นสุข เขาสวมเสื้อยืดสีเทาและกางเกงยีนส์สีดำ ชุดเดียวกับตอนทำความสะอาด ในเมื่อเนื้อตัวยังเปรอะเปื้อนเหงื่อไคลและยังไม่ได้เปลี่ยนชุด แปลว่าคงยังไม่ได้อาบน้ำ

นียามะหลับสนิท พุซิมิเห็นกับตาตัวเองว่าเขากินยาตามที่ตนแนะนำ คงหลับไปเพราะทนความง่วงงุนที่พุ่งจู่โจมไม่ไหว เมื่อลองเขย่าตัวนียามะเบาๆ ก็ปราศจากปฏิกิริยาตอบสนอง หลับลึกจนึกว่าหมดสติ จนถึงตอนนี้ทุกสิ่งยังคงเป็นไปตามแผน

พุซิมิมองนียามะหลับเป็นเวลาครู่สั้นๆ จากนั้นยกมือเท้าเอว เกิดอาการปวดหลอนเล็กน้อย เขาละสายตาจากนียามะแล้วเดินไปยังห้องอาบน้ำ สำหรับห้องพักของที่นี่ ห้องอาบน้ำ อ่างล้างหน้า และห้องน้ำใช้ทางเข้าร่วมกัน ข้างในมีบานกระຈักกันแยกพื้นที่เหล่านั้น ห้องอาบน้ำมีทั้งอ่างอาบน้ำและพื้นที่ชำระล้างร่างกายก่อนลงอ่าง ชาวญี่ปุ่นชอบแช่น้ำอุ่น แต่โรงแรมส่วนใหญ่เริ่มไม่ค่อยมีอ่างให้แช่ หลังจากสำรวจความไม่พอใจที่ลูกค้ามีต่อโรงแรม ที่พักแห่งนี้จึงทำโครงสร้างออกมาแบบนี้เพื่อตอบสนองความต้องการ ถือเป็นโชคดียิ่งของพุซิมิผู้ต้องการใช้งานอ่างอาบน้ำพอดี

ห้องอาบนํ้าแห้งอยู่ นียามะยังไม่ได้เข้ามาใช้จริง ๆ ด้วย พูซิมิเปิดก๊อกนํ้า โยกกํานปรับอุณหภูมินํ้าด้านข้างไปที่สี่สิบสาม องศา ตอนแรกนํ้าไหลออกมาเป็นนํ้าอุณหภูมิปกติ แต่ครูเดียว ก็เปลี่ยนเป็นนํ้าอุ่น ไอนํ้าลอยอวลในห้องอาบนํ้า

ระหว่างรอให้นํ้าอุ่นเต็มอ่าง เขาเปลี่ยนไปทำอย่างอื่น นียามะยังหลับอยู่ พูซิมิเปิดดูของในกระเป๋าของตนใต้โต๊ะ สิ่งแรกที่เข้าสู่สายตาคือขวดวิสกีที่ถูกห่ออยู่ในเสื้อ นียามะน่าจะเอามาเป็นของขวัญให้ทุกคน แต่ผู้เข้าพักในวันนี้คงไม่ได้ดื่มวิสกีขวดนี้หรอก

สิ่งที่ใช้ห่อขวดวิสกีคือเสื้อยัดสี่เหลี่ยม คงเป็นเสื้อสำหรับผลิตเปลี่ยนหลังอาบนํ้าวันนี้ นอกเหนือจากนั้นก็มีกางเกงในใช้แล้ว ส่วนของหนึ่งวันใส่อยู่ในถุงซิปลีกลงไปอีกมีแปรงสีฟันกับมิดโกนใส่รวมกันในกระเป๋าใส่ของกระจุกกระจิก ไม่ยังมีอุปกรณ์อาบนํ้าที่นียามะชอบใช้ เช่น โยขัดตัว พูซิมิหยิบขวดวิสกีที่เกะกะออกจากกระเป๋าของตนวางบนโต๊ะ แสงแดดจากหน้าต่างส่องผ่านขวดก่อให้เกิดเงาสีอำพันบนโต๊ะ เขากังวลกับโทรศัพท์มือถือซึ่งวางอยู่ข้างขวดวิสกี ถ้ามีใครโทรมาขณะตนกำลังลงมือ นียามะอาจจะตื่นขึ้นมาก็ได้ พูซิมิผละมือจากขวดวิสกี หยิบโทรศัพท์มือถือมาปิดเสียง เท่านี้ก็ไม่มีใครขัดจังหวะได้แล้ว เขาวางมันกลับที่เดิม

จากนั้นลงมือต่อ หยิบเสื้อยัดที่ใช้ห่อขวดวิสกี ถุงซิปลีกกางเกงในที่ยังไม่ได้ใช้ และถุงซิปลีกกางเกงในใช้แล้วออกจากกระเป๋า พาดเสื้อยัดกับกางเกงในตัวใหม่ไว้บนเก้าอี้ไม้พู่จางโต๊ะ และวางถุงซิปลีไว้บนพื้น

พุทฺธิมชะงอกดูปริมาณน้ำอุ่นในอ่างอาบน้ำ พอเห็นว่าน้ำยังไม่มากพอก็กลับเข้ามาในห้องแล้วเดินไปที่เตียง นียามะยังหลับอยู่

พุทฺธิมหยิบที่กันประตูปิดเปิดซึ่งผลิตจากยางจากมุมหนึ่งของประตู รูปร่างของมันเหมือนลิ้ม ใช้ขัดได้ประตูจากข้างใน ที่พักแห่งนี้ไม่มีโซ่คล้องประตู นอกจากล็อกลูกบิดก็ใช้ที่กันประตูอันนี้สำหรับป้องกันการบุกรุกจากภายนอก เขายกมือเนียมาะขึ้นมา เอาที่กันประตูให้อีกฝ่ายกำ เถานี้ก็มีรอยนิ้วมือของเนียมาะติดอยู่เรียบร้อย จากนั้นวางมันลงบนพื้นแล้วกลับไปยืนข้างเนียมาะอีกครั้ง เจ้าตัวหลับปุ๋ยไม่รู้เรื่องราวว่าพุทฺธิมมองตัวเองอยู่

น้ำอุ่นเต็มอ่างแล้ว พุทฺธิมมีวนแขนเสื้อถึงข้อศอก เข้าไปใกล้เนียมาะอย่างเงียบเชียบ อันดัมแรกถอดแวนตาของอีกฝ่ายวางข้างหมอน ถอดนาฬิกาข้อมือวางไว้กับแวนตา จากนั้นอุ้มร่างเนียมาะขึ้นมา ช่วงสองสามปีมานี้พุทฺธิมเข้ายืมฝึกฝนร่างกาย จึงอุ้มอีกฝ่ายที่เป็นคนตัวพอมได้สบาย เขายกร่างนั้นพาดบ่าไปยังห้องอาบน้ำ ระหว่างนั้นขยับมือขวาของเนียมาะให้สัมผัสลูกบิดประตูห้องอาบน้ำ บานกระຈกกันพื้นที่ และก๊อกน้ำ เพื่อให้มีรอยนิ้วมติด นียามะยังไม่ตื่น

พุทฺธิมวางเนียมาะลงเบาๆ ตรงพื้นที่ชำระล้างร่างกายก่อนลงอ่าง จัดท่าให้คว่ำลง ยกร่างนั้นขึ้นอีกครั้ง แล้วค่อยๆ จุ่มใบหน้าของเจ้าตัวลงในน้ำจนกระทั่งมิดศีรษะ

ใช้สองมือกดหลังศีรษะกับท้ายทอยของอีกฝ่ายไว้ ที่แรกไว้ปฏิบัติกริยาตอบสนอง แต่หลังจากผ่านไปหลายนาที ร่างกายของ

นียามะก็เริ่มกระตุก ไม่แน่ใจว่าได้สติหรือยัง รู้เพียงว่าเจ้าตัว
บิดปายแขนขาเพื่อให้รอดพ้นจากสถานการณ์ขณะนี้ แต่ในเมื่อถูก
กดศีรษะไว้ก็ทำอะไรไม่ได้ อาการกระตุกรุนแรงขึ้นอย่างต่อเนื่อง
พุทิมิทุ่มแรงทั้งกายกदनียามะไว้

อาการกระตุกหยุดลง

ถึงกระนั้นก็ยังกดศีรษะต่อไป

หนึ่งนาที

สองนาที

สามนาที พุทิมิจึงค่อยปล่อยมือ ร่างของนียามะค่อย ๆ ไหล
กองลงข้างอ่างอาบน้ำ พุทิมิจัดให้ร่างที่คว่ำอยู่นอนหงาย เห็น
ใบหน้าของนียามะในจังหวะนั้น ดวงตาปิดสนิท สีหน้าผ่อนคลาย
โดยสมบูรณ์ พุทิมียกมืออังใบหน้านั้นพลางคิดว่านี่แหละใบหน้า
ของคนตาย ไม่หายใจแล้ว ลองจับชีพจร ไม่พบชีพจร แสดงว่า
ความดันโลหิตกำลังลดฮวบฮาบ ลองใช้นิ้วเล็กเปลือกตาขึ้น
รุ่ม่านตาขยาย มาถึงขั้นนี้ก็หมดทางรอดแล้ว แม้หัวใจจะยังเต้น
อยู่ แต่พอจุ่มศีรษะนั้นลงในอ่างอาบน้ำอีกรอบ หัวใจก็คงจะหยุด
เต้นภายในไม่กี่นาที พุทิมิดูนาฬิกาข้อมือ สีโหม่งหาลิบนาทิจีนี่คือ
เวลาที่นียามะออกเดินทางสู่ภพหน้า

พุทิมิเริ่มถอดเสื้อผ้านียามะ ศพไม่ขัดขึ้น จึงถอดออกได้
อย่างง่ายดาย ด้วยความที่เอาศีรษะจุ่มลงอ่างให้จมน้ำตาย คอเสื้อ
ยัดนียามะเลยเป่ยกขึ้น ทว่าเรื่องนั้นไม่เป็นปัญหา พุทิมิเดินหอบ
เสื้อผ้าที่ถอดจากร่างอีกฝ่ายออกจากห้องอาบน้ำ วางพวกมันไว้
บนบริเวณที่นั่งของเก้าอี้โดยขยับให้คอเสื้อยัดอยู่บนสุด ปล่อยทิ้ง

ไว้แบบนี้เสียยิ่งจะแห้งไปเอง และไม่มีใครรู้ว่ามันเคยเปียกน้ำในห้องอาบน้ำ นียามะพูดในทันทีที่ได้กลับห้องพักกว่าอยากเข้าห้องน้ำ คงไม่มีปัสสาวะหลงเหลืออยู่ในกระเพาะปัสสาวะ โชคดีที่เจ้าตัวไม่ได้ปัสสาวะรดตอนขาดอากาศหายใจ

พุซิมิกลับเข้าห้องอาบน้ำ อุ่มร่างเปล่าเปลือยของนียามะให้นอนหงายในอ่างอาบน้ำ จากนั้นดิงขาเขาให้ยื่นออกนอกอ่างพอทำแบบนั้น ศีรษะของนียามะย่อมจมลงในน้ำอุ่น พุซิมิผละออกมาโดยปล่อยอีกฝ่ายอยู่ในที่นั้น แล้วหยิบหัวฝักบัวมาเปิดน้ำรดพื้นห้องอาบน้ำแบบลวกๆ เพราะเส้นผมของตัวเองอาจจะหล่นอยู่ก็ได้ จากนั้นมองไปทั่วห้องอาบน้ำ ไม่มีจุดใดผิดสังเกต

เขาใช้ผ้าเช็ดหน้าเช็ดถุงมือที่สวมอยู่แล้วออกจากห้องอาบน้ำ หยิบผ้าขนหนูจากตู้ ทั้งผ้าเช็ดผม ผ้าเช็ดตัว และพรหมเช็ดเท้า วางพรหมเช็ดเท้าหน้าห้องอาบน้ำ ส่วนผ้าเช็ดตัวเอาไปแขวนไว้บนราวตรงประตูห้องอาบน้ำ จากนั้นจุ่มผ้าเช็ดผมลงไปในห้องอาบน้ำ ปิดท้ายด้วยการนำรองเท้าแตะที่ถอดทิ้งไว้ข้างเตียงไปวางตรงทางเข้าห้องอาบน้ำซึ่งกันพื้นที่ด้วยกระจก เท่านั้นที่อำพรางได้อย่างสมบูรณ์แบบว่านียามะเข้าไปอาบน้ำ จัดฉากที่ดูเหมือน “หลังกินยา ชายคนนั้นเข้าไปอาบน้ำ ต่อจากนั้นก็ไหลอับในอ่างอาบน้ำจนจมน้ำตาย” เสร็จเรียบร้อยแล้ว

พุซิมิล้วงกระเป๋ากางเกง หยิบกระดาดหิซุซุที่ขยำเป็นก้อนออกมา ในนั้นมีก้อนข้าวอยู่ เขาตั้งใจทำข้าวก้อนเล็กๆ หล่นระหว่างกินมื้อกลางวันแล้วเก็บขึ้นมา เมล็ดข้าวรอบนอกติดอยู่กับ

กระตาดขีซซู่ แต่เมล็ดข้างในไม่มีปัญหา เขาหยิบข้าวสองเมล็ด มาบิระหว่างนิ้วหัวแม่มือกับนิ้วชี้ ตั้งใจใช้มันแทนการ

จากนั้นใช้มือซ้ายหยิบที่ก้นประตูโดยระวังไม่ให้ลบรอยนิ้ว มือของนิยามะ ส่วนมือขวาหมุนลูกบิดประตูอย่างเชื่องช้า มีเสียง ปลดล็อกดังกริ๊ก เขาค่อย ๆ แก้มประตูไม่กี่เซนติเมตร ด้านนอก ปราศจากวีแววของผู้คน มีแค่พุซิมกับนิยามะที่ปักใน “เรือนแยก” ซึ่งมีห้องพักที่สลับบุหรีได้ จึงน่าจะยังไม่มีใครมาที่นี้อีกพักใหญ่ เขาเปิดประตูกว้างขึ้นอีกแล้วชะโงกหน้าออกไปดู โถงทางเดิน ไม่มีใครอยู่เลย

พุซิมย่อตัวลงแปะเมล็ดข้าวตรงปลายที่ก้นประตู จากนั้น ยัดมันไว้ใต้ประตู ที่ก้นประตูติดอยู่กับประตูด้วยความสามารถในการยืดเกาะเพียงเล็กน้อยของเมล็ดข้าวบด เขาขยับประตูเบา ๆ ที่ก้นประตูก็ขยับมาพร้อมประตู เขาฝีกแปะเมล็ดข้าวที่บ้านตัวเอง หลายรอบแล้ว มันน่าจะเกาะติดอยู่จนกว่าเขาจะปิดประตู พุซิม กดปุ่มล็อกที่ลูกบิดประตูแล้วออกไปนอกห้อง จริงอยู่ว่าเมล็ดข้าว จะกลายเป็นหลักฐาน แต่เขาคิดวิธีไว้แล้วว่าจะเก็บมันมาอย่าง แนบเนียนได้อย่างไร

โถงทางเดินไม่มีคนอยู่เลย พุซิมilogหมุนลูกบิดฝั่งนอก ประตูไปทางซ้ายและขวา มันไม่ขยับเขยื้อนเพราะล็อกอยู่ เขา ดึงประตูอย่างเงียบเชียบแล้วหยุดดึงเมื่อเหลือช่องว่างสามลิบ เซนติเมตร จากนั้นโผล่เฉพาะศีรษะเข้าห้องไปดูใต้ประตู ที่ก้นประตู ติดมากับประตูด้วยจริง ๆ เขาหุดคอกออกมานอกห้องแล้วดึงลูกบิด จังหวะที่จะปิดประตูจริง ๆ นั้นเขาพลันนึกขึ้นได้

ไฟในห้องละ เปิดทิ้งไว้จะดีแน่หรือเปล่า

ฟูชิมิใช้ความคิด มองหน้าต่าง ด้านนอกเริ่มมืดสลัวลง
คนที่พักอยู่ที่นี่จะปิดไฟในห้องเมื่อเข้าไปอาบน้ำตอนฟ้าเริ่มมืด
หรือเปล่าละ

ข้อสรุปที่ได้คือไม่ปิดหรอก เขากำลูกบิดประตูอีกครั้งโดย
ไม่แตะต้องสวิตช์ไฟ ดึงมันเข้าหาตัวทีละน้อย

ประตูปิดดังกึก

ลองหมุนลูกบิดซ้ายทีขวาที ลูกบิดไม่หมุน ประตูไม่เปิด
ต่อให้ใช้กุญแจสำรองไข ที่กันประตูก็คงขัดขวางไม่ให้เปิดประตูได้
ดีมาก

ฟูชิมิพยักหน้ากับตัวเอง

เหตุการณ์ในห้องปิดตายเสร็จสมบูรณ์แล้ว